ulyssesi történetet. Persze számos forrásra támaszkodik, amelyeket nem sorol fel egytől egyig. (BI. 90) „De bizonyos az is, hogy az emberi képzelet minden időben megkövetelte a Nagy Mese folytatását. A mitológiában nincs idő. (…) A mitológia a prehisztorikus ember történelme" (BI. 347). „Minden könyvnek mérhetetlen sok őse van. Azt hiszem, leghelyesebb, ha a költők ősének köszönöm meg, amit e helyen köszönni kell. Homérosnak mondok köszönetet" (BI. 348).
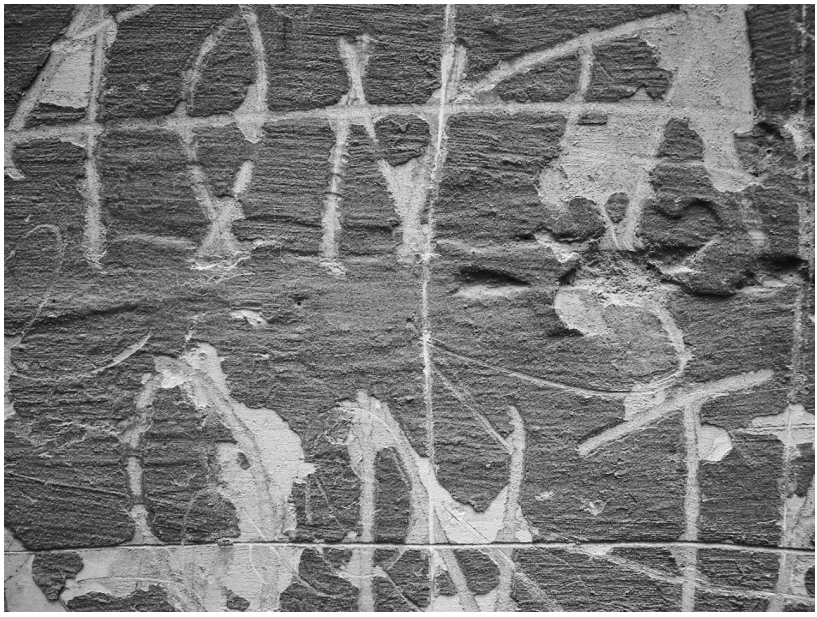
Margaret Atwood 2005-ben keletkezett mítoszújraírása életműve részét képezi, bár ma már kevesebb szó esik róla, hiszen a kanadai írónő írói karrierje az azóta eltelt tizenöt évben is folytatódott, sőt világszerte egyre népszerűbbé és ismertebbé vált. Ha nem is egészen a mai értelemben vett feminista szempontból adja elő mondanivalóját, Pénelopé sorsa nála valóban női sors, leánygyermekként problematikus a viszonya anyjával és apjával, majd szóba kerül házasságkötése, nászéjszakája, távozása a szülői házból, fia születése, annak felnevelésével kapcsolatos problémákkal együtt. De legfőképpen a szolgálólányok sorsának egészen sajátos, az eredeti eposzhoz képest kiterjesztett változatában nyilvánul meg meggyőződése, ami már nemcsak egyszerűen női történet, hanem annál mélyebbre is hatol, egy történeti-antropológiai-szociológiai szintre is utal. Az első személyben előadott történet Atwood egyéb műveiben is tetten érhető, akárcsak a klasszikus szövegek újraírásának kísérlete, többek között a *Boszorkánymagzat*ban, ami Shakespeare *Vihar*jának modern korba és különleges környezetbe történő áthelyezése. Mi azonban jelen tanulmányunkban mintegy „állókép"-ként tekintettünk a *Pénelopéia* című elbeszélésére, meghagyva mások számára a kanadai írónő életművének további tudós elemzését.